

Publicerad 2007-09-06 22:40 av Dark soul

Konstigt.. jag vet inte vad.

IngetNamn

Någonting som gråter högljutt. Något som lider oändligt av märken. Djupa och svidande märken, likt när man äter citron och känner det beska. Märken som skapats av misstag. Saker man känner enorm ångest utav. Något som faller tungt utan egentligen rört sig en milimeter. Saker som förändras, tvivel som uppstår och hopp försvinner. Vad händer när omvärlden inser förändringen? Om rätt val och fel val, aldrig får man veta? Göra som i sagor, bestämma sig för ett val och gå vidare. Tankarna virrar runder och inget går att fokusera. Ett evigt virvelvarr som aldrig tycks stanna. Söker svaren på förklaringar som ingen vill se, förrens den stunden de omformuleras och blir en ny sanning. En sanning på något sätt tröstar en. En svag tröst, men ändå så bekväm och tröstande. Försöken att se vidare, bortom det man nöjde sig med att se. Men en barriär hindrar en, ser mindre än förut. Världen man var så van vid, blomdofterna, den kalla vinden i håret från havet. Och ständigt massa folk som stirrar ut en och fäller kommentarer. Men ångesten inom en gör en blind, ser bara framför ens fötter. Så man inte snubblar runder. Instinkten om vart man ska gå. Frånvarandet i beteenedet. Inget ovanligt, verkar omgivningen tro. Hur ska man må för folk ska se? Hur mycket ska man genomlida innan folk vill ge en hand till friheten och lyckan. Varför ska det ta sådan tid för folk att se att deras nära och kära lider och fäller sina tårar i smyg om natten? Eftersom de inte vill få sårande frågor om fok ser en. Kan de inte se förändringarna? Kan de inte se genom fasaderna sm lurar tusentals folk om dagen att tro deras vänner mår underbart? Den dagen folket lär sig räcka ut sin hand, för dra en till lyckans frihet. Den dagen kommer världen fyllas av folk som ler.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Dark soul med Poeter.se id #10728 innehar upphovsrätten